

Ta tuli nu lgi ja ütles „oh, sa pead ja nüt kadus ta ära mu plona seft ja
loom. Kio sa siin seisat, nütst saad omnia lähin kadu, sootin oma selgakaot-
pale wal parem kui minä.“ Ta kõnna pääle ja tullin kippu tagasi.
dis furnuasi pääl ringi ja kadus
äh (ära = ära). Nüt olli nu inna
aeg jelle mõõtäs ja ma lähin tagi
oma paika. — Säl tuli 3. korda pidi
tükki ette wõtta. Lähin ehla furnuasi
jälle jelle tagasi. Si jäl pölnud ka
pale aaga, kui see innaus nählesin
tulli. Ta nägi mälli kole ja muft.
Ma mõlpin omes meelo, et nüt nu
elutüünil saab kuulutat. Aga Waimal ja ku tafa, jio löän snätsija wote
läts peagi mõõtä, ta tuli lähedele plauda ja ütles: „See on maketud.“ Et Ants
toin mas jio siin lõnga, aga see eila
nüt kaski, ja ütles „jah, sa oled
täiste Ennast ülestõusmas“, aga
old ka furnuasi, ma näen, see on kõne,
sja ma nüt sulle änam mitägi
ceta ei wõi, ffl furnuasi oled sa, niefurnu
kui minä.“

3.

Kawal Ants ja mõisonikud.
Ants olli kehwa meelalik ja elas naefga
saana wotfikus, aga ta olli kawal ja
olli selle läbi kuulaks saand. Säl
pihtus ta kood kōstja kōlme falka ärräpa
kokko. Nüt ta wätkis kōstjainshole, et
tahab falkja üle lüüa. „Sik strablatokk,
selle seft anna ^{siis} kōst ^{siis} wasta kan-
asti wotus, asust falkfad lgi ja lōis dat
fuga laafis kokko. Ants kaskis unost
jälle tuwa. Nüt paks kōstkw olli täitnd,
jio ütles kōstjainces tafa: „See on ofas,“ Sio
wōttis Ants mülfi järeft, panni sellega